

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. T.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 8. 2020 č. j. KRPA-214971-16/ČJ-2020-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a

stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nijak nerozporuje skutková zjištění správního orgánu, avšak neztotožnil se s interpretací zjištěných skutečností, která se zásadním způsobem odráží do výše ukládaného zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Žalobce v této souvislosti považoval za důležité zmínit, že celková doba protiprávního stavu není jediným faktorem ovlivňujícím přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu, neboť přestože je faktorem velmi významným, tak je zapotřebí posuzovat řešenou protiprávnost v kontextu všech individuálních okolností projednávané věci, a to s přihlédnutím ke všem skutečnostem, které žalobci polehčují. Žalobce namítal, že řešená protiprávnost je vůbec prvním pochybením, kterého se žalobce na území České republiky dopustil, a ke kterému se při svém výsledku doznal a s policejním orgánem plně spolupracoval. Dle žalobce bylo zapotřebí přihlédnout i k tomu, že předmětná protiprávnost nevznikla jako produkt neúcty k právnímu řádu České republiky, nýbrž z důvodu obyčejné lidské chyby a následně trvala vinou tíživých okolností, kdy nevěděl, jak řešit nastalou situaci a na území České republiky tak při svém pobytu strádal, aniž by měl z pobývání v ČR jakýkoliv zásadní prospěch. Útrapy žalobce nikterak neospravedlňují projednávané protiprávnosti, avšak oslabují společenskou nebezpečnost jednání, v důsledku čehož měl žalobce za to, že je možné působit na jeho osobu i mírnějším a výchovnějším způsobem, než cestou správního vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, tj. opatřením ukládaným v horní polovině sazby.
3. Žalobce doplnil, že pochází z poměrně chudého státu, pročej jej ke spáchání posuzované protiprávnosti dovedla tíživá osobní situace, a nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Účastník je občanem Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží 102. místo, zatímco Česká republika se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje pouhých 5 až 10 dolarů, pročej jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Jinými slovy, účastníka k neoprávněnému pobytu dohnala zoufalá osobní situace, přičemž mu již bylo dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem, a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. V této souvislosti zmínil, že v důsledku toho, že jeho domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, tak je obecně známou skutečností, že občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii České republiky. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost, a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoliv protiprávnostem.
4. Žalobce si byl vědom, že se dopustil protiprávnosti, ale nedomníval se, že by její intenzita naplňovala kritéria pro uložení správního vyhoštění, pročej pokládal napadané rozhodnutí za porušující ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to pro svoji zjevnou nepřiměřenost, neboť bylo možné postupovat vůči žalobci mírnějším a výchovnějším způsobem, a to cestou správního vyhoštění nepřekračujícího dobu platnosti na 1 rok.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: podkladové materiály ze dne 19. 8. 2020 č. j. KRPA-214971-3/ČJ-2020-000022-SV, úřední záznam ze dne 18. 8. 2020 č. j. KRPA-214971-4/ČJ-2020-000022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 8. 2020 č. j. KRPA-214971-11/ČJ-2020-000022-SV, protokol o výsledku účastníka ze dne 19. 8. 2020 č. j. KRPA-214971-12/ČJ-2020-000022-SV, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 8. 2020 ev. č. ZS51413, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi – Uzbekistán ze dne 22. 5. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-214971-16/ČJ-2020-000022-SV, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020 č. j. CPR-30696-3/ČJ-2020-930310-V243.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 8. 2020 v 11:30 hod. provedla hlídka oddělení cizinecké policie pobytovou kontrolu v ulici X, v rámci které byl kontrolován žalobce, který předložil cestovní průkaz č. x, ve kterém se nacházelo pouze vízum AUT platné od 15. 8. 2019 do 5. 9. 2019 a vstupní razítko ze dne 21. 8. 2019. Na tomto základě vzniklo podezření, že žalobce se nachází na území České republiky neoprávněně a z tohoto důvodu byl zajištěn. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem bylo dne 19. 8. 2020 s žalobcem zahájeno správní řízení dle ust. § 119 odst. 1 písm. d) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
10. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 19. 8. 2020 žalobce uvedl své osobní údaje a sdělil, že je zdravý, s ničím se neléčí a není pod vlivem žádných látek. Na území schengenského prostoru přicestoval letecky dne 21. 8. 2019 do Vídně z Uzbekistánu. Do České republiky vstoupil již dne 21. 8. 2019 jako turista a neplánoval zde zůstat, ale již nevycestoval. Žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu, ale chtěl před svou cestou zpět do Uzbekistánu na území republiky vydělat peníze. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území. Uvedl, že bydlí v Praze u známých, ale přesnou adresu nezná. Finance si přivezl s sebou z Uzbekistánu a také si příležitostně vydělává jako pomocný dělník na stavbě. Žalobce je ženatý a má čtyři děti, rodina žije v Uzbekistánu v rodinném domě. V České republice nemá žádné příbuzné, nenachází se zde nikdo, vůči komu by měl vyživovací povinnost nebo ho měl v péči, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. O udělení mezinárodní ochrany nežádal, k České republice nemá žádné vazby, nevlastní zde žádný majetek. Chce vycestovat dobrovolně a ve vycestování mu nic nebrání.

11. Správní orgán prvního stupně si od Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 19. 8. 2020 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
12. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 8. 2020 č. j. KRPA-214971-16/ČJ-2020-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let a stanovena doba 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území Evropské unie.
13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2020 č. j. CPR-30696-3/ČJ-2020-930310 - V243 zamítnuto.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Ke zjištěnému skutkovému stavu Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce, vyžádaly si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k otázce možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Uzbekistánu. Žalobce tyto skutečnosti v žalobě nerozporoval.
19. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 28. 8. 2019 do dne 18. 8. 2020. Žalobce namítal, že mu mělo být uloženo správní vyhoštění nepřekračující dobu 1 roku. K problematice přiměřenosti délky uložení správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování*

nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nabravit správní orgán v jeho kompetenci ani nabravit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002-46).“

20. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce přicestoval jako turista v rámci víza typu “C” AUT s platností od 15. 8. 2019 do 5. 9. 2019 s délkou pobytu na 7 dní, kdy vstupní razítko je ze dne 21. 8. 2019, ode dne 28. 8. 2019 tedy pobýval zcela vědomě a neoprávněně v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Ve prospěch žalobce nelze přihlížet k jeho tvrzením, že nelegální pobyt vznikl z důvodu lidské chyby a následně trval vinou tíživých okolností. Cizinec by si měl zjistit podmínky, za jakých může na území státu, do kterého cestuje, pobývat, a tyto dodržovat. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily spolupráci žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 3 let je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
21. S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců činí 5 let. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 3 let tak není nikterak excesivní (dosahuje dvou třetin maximální zákonem stanovené doby). Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 3 let nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin. Námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto zdejší soud nemůže přisvědčit.
22. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
23. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice,

jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval na území nelegálně ode dne 28. 8. 2019 do dne 18. 8. 2020. Žalobce také nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak má rodinné vazby v Uzbekistánu. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.

24. Pokud jde o skutečnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tuto součinnost poskytl až během probíhajícího řízení, poté co byl zjištěn jeho nelegální pobyt na území České republiky policií. Učinil tak až po 1 roce nelegálního pobytu v České republice. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce by měl být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
25. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
26. Soud podotýká, že namítaná špatná ekonomická situace v zemi původu žalobce dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro použití mírnějšího řešení. Ekonomická situace v Uzbekistánu byla žalovanému při vydání napadaného rozhodnutí známa. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Ve správním spise se nachází též závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, byl tedy s aktuální ekonomickou situací v Uzbekistánu dobře obeznámen a napadené rozhodnutí vydal na základě zjištěného skutkového stavu a informací obsažených ve správním spise. Žalobce v zemi původu nebude mít nepoměrně horší podmínky než ostatní občané, a proto soud považuje přijaté řešení za adekvátní řešení situaci.
27. Co se týče délky doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 30 dnů (maximální doba

k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Soud je toho názoru, že dostatečně bylo odůvodněno i stanovení délky doby k vycestování žalobce, a to na str. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně